

1 Ryan

Bezweet baan ik me een weg door de dansende massa naar de bar. Door de schuur schalt de stem van Kraantje Pappie en ik zing voluit mee: ‘Welkom in de feesttent – Was het elke avond maar een feestje zoals hier!’ Dit nummer vat deze koningsnacht perfect samen: alles gaat gewoon lekker. De dj is goed, de sfeer is chill en het bier smaakt me uitstekend. Jammer alleen dat het alweer kwart voor twee is en dus tijd voor de laatste ronde.

Ik vis alle muntjes uit mijn zak en leg ze op de bar. Zo nonchalant mogelijk steek ik zes vingers op naar het meisje achter de tap. Ze werpt een korte blik op mij en begint te tappen. Ik onderdruk een grijns: niemand lijkt hier moeilijk te doen over leeftijd en voor de zekerheid heb ik mijn broers ID meegenomen, maar toch is het elke keer weer een soort van spannend om bier te halen.

‘Dubbele ronde, jongens,’ roep ik als ik mijn vrienden heb teruggevonden. Lucas en Ben pakken gretig ieder twee biertjes uit de kartonnen bekerhouder en slaan er met grote slokken eentje achterover. Ben tikt de tweede er meteen achteraan.

‘Morgenochtend is de trekkeroptocht, hè?’ zeg ik.

Ben en Lucas proesten het uit. Kennelijk voelen ze zich daar opeens te oud voor. ‘Wat? Zijn jullie daar ineens te cool voor?’ vraag ik om ze te sarren. ‘Dat vond je altijd hartstikke leuk, Bennie!’

Ben kijkt een beetje glazig en haalt zijn schouders op. ‘Het was op zich wel geinig, ja.’

‘M’n broertjes fietsen er morgenochtend gewoon weer achteraan,’ zeg ik.

‘Ja, want die zijn tien,’ zegt Ben spottend. ‘We spreken wel af bij de biertent op de vrijmarkt, ergens in de middag.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Prima.’

De laatste noten van het gebruikelijke slotnummer ‘Hangover’ sterven weg en de schuur begint leeg te stromen.

‘Ik haat het als die achterlijke boeren om zeven uur ’s morgens toeterend door het dorp rijden,’ verzucht Lucas. ‘Lig je net lekker –’

‘Die “achterlijke boeren” hebben anders wel dit schuurfeest georganiseerd,’ breekt Marloes gepikeerd in.

Ik kijk naar Lucas, die rood wordt.

‘Sorry, dat kwam er verkeerd uit,’ zegt hij stuntelig. ‘Ik heb oprecht niks tegen boeren. Ik bedoelde natuurlijk die achterlijke trekkers!’

Marloes schudt haar hoofd en draait zich om naar Liselot. ‘Gaan we nog naar jouw huis voor tosti’s?’

‘Nee,’ zegt Liselot. ‘Mijn moeder haalt Carlijn op van Kingsize Festival, dus die kunnen dan elk moment binnenvallen en dat vind ik niet echt relaxed.’

‘Het kan op zich wel bij mij,’ zegt Marloes aarzelend, ‘maar dan moeten we wel zachtjes doen, want m’n vader moet dus extra vroeg op, omdat hij nog vóór die optocht moet melken.’

‘Dus tosti’s bij jou, Marloes?’ vraag ik hoopvol. Ik heb best wel trek en Marloes woont vlakbij.

‘Ja, maar niet voor jullie. De laatste keer heeft Ben onze hele wc ondergekotst, dus...’

Liselot draait een lok van haar lange blonde haar om haar vingers en werpt een verlangende blik op Ben. ‘Misschien is het toch leuker als ze wel meegaan?’ vraagt ze aan haar vriendin.

Maar Ben kijkt niet eens naar haar. ‘Nee hoor, wij weten heel

goed wanneer we niet welkom zijn,’ lalt hij. ‘Kom gasten, we gaan.’

‘Ben je nou beledigd?’ vraagt Marloes.

‘Helemaal niet,’ zegt Ben, ‘maar ik denk dat ik Ryan wel kan overhalen om een eitje voor ons te bakken, dus...’

2 Lucas

Buiten staat een kille wind en ik rits snel mijn jack dicht. Ik haal mijn fiets van het slot en kijk over mijn schouder waar Ben en Ryan blijven. Ryan ploegt met zijn fiets door de modder mijn kant op, maar Ben staat als een zombie naast zijn mountain-bike.

‘Yo, schiet eens op!’ Ik heb het koud en ik wil nu gewoon naar huis.

‘Ik kan mijn sleutel nergens vinden!’ Ben keert zijn lege jaszakken binnenstebuiten.

‘Dat meen je niet.’ Het is ook altijd wat met die gast. Zuchtend laat ik mijn fiets tegen een hek zakken en loop naar Ben toe. ‘Check al je zakken nog een keer.’

‘Heb ik toch al twee keer gedaan! Hij zit er niet in.’

‘Tuurlijk wel, jij bent gewoon te ver heen om dat ding te vinden. Kom hier!’ Ik draai Ben om en begin op zijn kontzakken te kloppen.

‘Bro, wat doe je!’ brult Ben en hij geeft me een duw.

Een eindje verderop valt Ryan bijna van zijn fiets van het lachen. ‘Man, dit had ik moeten filmen!’ giert hij.

‘Wat sta jij daar nou stom te lachen,’ zeg ik chagrijnig. ‘Help liever die klotesleutel zoeken!’

‘Kijk eens, Bennieboy.’ Met een grote grijns steekt Ryan zijn hand in de lucht. Aan zijn vinger bungelt een sleutel met een kleine gouden voetbal eraan. ‘Die heb je aan mij gegeven, zodat je hem niet kwijt zou raken,’ grinnikt hij.

Ben vloekt binnensmonds en grist de sleutel uit Ryans hand. ‘Heel grappig, gozer.’

Ik zucht. ‘Kunnen we nu dan eindelijk gaan?’

Als we het terrein af fietsen, is iedereen allang vertrokken. Ben en Ryan komen in een slakkengangetje achter me aan.

‘Kom op, gasten, in dit tempo zijn we morgen nog niet thuis.’

We fietsen een tijdje zwiingend met zijn drieën naast elkaar. Ben slingert af en toe behoorlijk, maar de weg is breed genoeg om een botsing te voorkomen.

‘Dat was een goed feestje,’ doorbreekt Ryan de stilte.

‘Echt wel!’ brult Ben overenthousiast.

Ik vond het ook een topavond, alleen jammer dat Elif er niet bij kon zijn. Dat laatste zeg ik niet hardop, want dan gaan ze weer lopen zeiken dat ik niet zonder mijn vriendinnetje kan.

‘Dus we gaan niet naar de trekkeroptocht?’ begint Ryan weer.

Ik kan me bijna niet voorstellen dat hier over minder dan vier uur een stuk of twintig luid toeterende trekkers rijden. Maar ik heb geen enkele behoefte om te komen kijken. ‘Nope. Cross jij maar lekker met je broertjes achter die maffe boeren aan, ik sla over dit jaar.’

‘Ja, ik denk het eigenlijk ook,’ zegt Ryan aarzelend.

We zijn er nu bijna. In de verte zie ik de bushalte al, die net buiten het dorp ligt.

‘Kunnen we even stoppen?’ vraagt Ben. ‘Ik moet pissen!’

‘Hou het maar gewoon effe op, oké?’

‘Ai ai, kapitein Luc!’ Ben salueert spottend, waarbij hij bijna tegen Ryan aanbotst, die in het midden fietst.

‘Kijk uit, gek!’ roept Ryan, maar het is al te laat: hun sturen haken in elkaar en Ryan kan nog net voorkomen dat ze samen op hun bek gaan. Ben is niet zo lucky en komt met zijn voorwiel

in de zachte berm terecht. Hij verliest zijn evenwicht en belandt met een smak in het drassige gras.

‘Ah, gadverdamme!’ Ben krabbelt onder zijn fiets vandaan, zijn kleren zitten onder de modder.

‘Gast, gaat-ie?’ vraagt Ryan half geschrokken, half grinnikend.

‘Nee, eikel! Ik was bijna met mijn kop tegen die klotedingen geknald!’ Hij zit op zijn kont in de berm en wijst verontwaardigd op een stuk of zes betonnen blokken met op elk blok een fietsbeugel. ‘Wie legt die dingen hier ook neer! Levensgevaarlijk!’

Ondanks alles schiet ik ook in de lach om Bens overdreven reactie. Ik wijs naar de bushalte, waar een aantal stoeptegels zijn weggehaald. ‘Die liggen waarschijnlijk klaar om daar de grond in te gaan.’

3 Ben

Als Lucas me overeind hijst, trekt er een pijscheut door mijn arm. Voorzichtig probeer ik mijn pols te draaien, maar dat doet onwijs veel pijn. ‘Ik ben niet lekker terechtgekomen, geloof ik. Ik kan mijn linkerpols haast niet bewegen.’

‘Gebroken, denk je?’ vraagt Ryan.

Ik twijfel. ‘Zou best kunnen...’ Met mijn goede hand maak ik intussen mijn gulp open en pis lekker over een van die klote-fietsbeugels heen. Ineens krijg ik een geweldige ingeving. ‘Hé, jongens, weet je wat lachen zou zijn? Als we die blokken zouden jatten.’

‘Welke blokken?’ vraagt Lucas geïrriteerd.

Wat is die gast toch traag van begrip. ‘Déze betonblokken, met die fietsbeugels!’

Ryan barst in lachen uit. ‘Gast, die blokken wegen minstens vijftig kilo. Die zet je echt niet even op je bagagedrager, of zo.’

‘We zouden ze in de sloot kunnen dumpen?’ stel ik voor.

‘Waarom zouden we dat doen, dat is toch fokking nutteloos?’ roept Lucas. ‘Jij hebt altijd van die achterlijke ideeën als je bezopen bent. Ik heb het koud en ik wil naar huis, dus als je eindelijk klaar bent met pissen...’

Onhandig maak ik mijn gulp weer dicht. ‘En als we ze nou midden op de weg leggen? Dan kan niemand er meer langs.’

‘Een roadblock!’ roept Ryan enthousiast.

‘Mmh,’ zegt Lucas bedachtzaam. ‘Dat is inderdaad wel lachen. Staan er hier morgenochtend ineens twintig trekkers stil.’

‘Ja, en dan kun jij lekker wat langer uitslapen,’ zegt Ryan.

Dat laatste argument trekt Lucas over de streep. ‘We doen het!’

Ryan loopt naar een blok toe en begint aan de fietsbeugel te trekken. ‘Die dingen zijn echt veel zwaarder dan vijftig kilo,’ kreunt hij.

‘Dat is juist goed,’ zeg ik. ‘Dan krijgen ze ze morgen ook niet zo makkelijk van de weg af.’

‘Dat zou ik ook zeggen als ik zogenaamd mijn pols had gebroken en het zware werk lekker aan anderen kon overlaten,’ zegt Lucas. Hij loopt naar Ryan toe en samen slepen ze het blok centimeter voor centimeter naar de weg.

Ik negeer Lucas’ opmerking en ga in het bushokje op het bankje zitten. ‘Ik zou die kop van de vader van Marloes wel willen zien als hij morgenochtend moet uitstappen om aan die blokken te gaan sjarren.’

‘Ik niet,’ zegt Lucas. ‘Ik draai me dan lekker nog een keertje om in mijn bed.’

Als het vierde blok eindelijk op de weg ligt, ritst Lucas zijn jack open. ‘Nou, ik heb het in elk geval niet meer koud,’ zegt hij. Jaloers kijk ik naar zijn rooie kop; mijn kleren zijn zeiknat en ik heb het retekoud gekregen van het stilzitten.

‘Four down, two to go!’ roept Ryan.

‘One to go, zul je bedoelen, want ik raak dat blok waar Ben overheen heeft gepist met geen vinger aan.’

Ik grinnik en schud mijn stijve benen los, terwijl ze het laatste blok de weg op slepen.

‘Kun jij eigenlijk wel fietsen met die pols?’ vraagt Ryan.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik probeer het wel met één hand.’

‘Doe niet zo achterlijk. Met twee handen fietsen lukt jou al niet eens,’ snauwt Lucas en ik heb ineens heel veel zin om die betweter op zijn bek te slaan.

Ryan legt een arm om Lucas’ schouders. ‘Als hij bij jou achterop kan, fiets ik wel met twee fietsen.’

‘Het is echt altijd gezeik met die gozer,’ moppert Lucas. ‘Maar ik neem hem wel achterop, want anders valt-ie straks nog al zijn tanden uit z’n bek.’